Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

3. července 2014*

„Řízení o předběžné otázce — Článek 53 odst. 2 a článek 94 jednacího řádu Soudního dvora — Nedostatečné upřesnění skutkového a právního kontextu sporu v původním řízení, jakož i skutečností odůvodňujících nezbytnost odpovědi na předběžnou otázku — Zjevná nepřípustnost“

Ve věci C-19/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Sozialgericht Duisburg (Německo) ze dne 17. prosince 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 16. ledna 2014, v řízení

Ana-Maria Talasca,

Angelina Marita Talasca

proti

Stadt Kevelaer,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát)

ve složení A. Borg Barthet, předseda senátu, M. Berger (zpravodajka) a S. Rodin, soudci,

generální advokát: N. Wahl,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout usnesením s odůvodněním, podle čl. 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

Usnesení

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká slučitelnosti § 7 odst. 1 druhého pododstavce sociálního zákoníku, knihy II, s unijním právem, zejména se zásadou zákazu diskriminace.

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Anou-Marií Talasca a její dcerou Angelinou Maritou Talasca na jedné straně a Stadt Kevelaer (město Kevelaer) na straně druhé ohledně odmítnutí úřadu práce tohoto města (dále jen „Jobcenter“) přiznat uvedeným určité sociální dávky.

* Jednací jazyk: němčina.

Německý právní rámec

3 Ustanovení § 7 sociálního zákoníku (Sozialgesetzbuch), knihy II (dále jen „SGB II“), nadepsaného „Oprávněné osoby“, stanoví:

„(1) Dávky podle této knihy jsou určeny osobám, které

1. dovršily věk 15 let a nedosáhly dosud věkové hranice uvedené v § 7a,

2. jsou práceschopné,

3. jsou sociálně potřebné a

4. mají obvyklé bydliště ve Spolkové republice Německo.

(práceschopné oprávněné osoby). Vyloučeni jsou

1. cizinky a cizinci, kteří nejsou ve Spolkové republice Německo jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné a kteří nepožívají práva volného pohybu na základě § 2 odst. 3 zákona o volném pohybu občanů Unie [Freizügigkeitsgesetz/UE], a jejich rodinní příslušníci po dobu prvních tří měsíců svého pobytu,

2. cizinky a cizinci, jejichž právo pobytu je odůvodněno pouze hledáním zaměstnání, a jejich rodinní příslušníci,

[…]

Druhá věta bod 1 se nevztahuje na cizinky a cizince, kteří pobývají ve Spolkové republice Německo na základě povolení k pobytu vydaného podle kapitoly 2 oddílu 5 zákona o právu pobytu. Ustanovení v oblasti práva pobytu nejsou dotčena.

[…]“

4 Z procesní písemnosti nadepsané „Popis skutkových okolností k usnesení ze dne 17. prosince 2013“, kterou předložil Sozialgericht Duisburg Soudnímu dvoru dne 7. února 2014, vyplývá, že zákon o volném pohybu občanů Unie (Freizügigkeitsgesetz/UE) stanoví, že uchazečům o zaměstnání zůstává postavení zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné po dobu šesti měsíců po skončení pracovního poměru.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

5 Z předkládacího rozhodnutí, jakož i z procesní písemnosti doručené dne 7. února 2014 vyplývá, že A.-M. Talasca má rumunskou státní příslušnost.

6 Dne 1. července 2007 odcestovala z Rumunska do Kevelaer (Německo).

7 Dne 27. října 2010 vydala cizinecká služba (Ausländerbehörde) A.-M. Talasca potvrzení o pobytu určené státním příslušníkům Evropské unie (Freizügigkeitsbescheinigung), které bylo platné výlučně za účelem hledání zaměstnání.

8 Od 23. května do 23. listopadu 2011 byla A.-M. Talasca zaměstnána v zahradnickém podniku na místě podléhajícím povinnému sociálnímu pojištění.

9 Od 1. prosince 2011 do 19. ledna 2012 pobírala A.-M. Talasca podporu v nezaměstnanosti I (Arbeitslosengeld I). Vzhledem k nízkým příjmům požádala u Jobcenter, vnitrostátního orgánu příslušného pro dávky uchazečům o zaměstnání, o vyplácení dávek podle SGB II od 1. ledna 2012.

10 Tyto dávky jí byly přiznány do 23. května 2012.

11 Tyto dávky byly přiznány do 23. května 2012 také dceři A.-M. Talasca, narozené dne 11. března 2012.

12 Vzhledem k tomu, že A.-M. Talasca a její dcera měly za to, že mají nárok na vyplácení uvedených dávek i po 23. květnu 2012, neboť jinak by byl porušen zákaz diskriminace stanovený ustanoveními „evropského práva“, podaly opravný prostředek k Sozialgericht Duisburg.

13 Předkládající soud zdůrazňuje význam otázky vznesené v této věci pro řadu podobných věcí, které projednává.

14 Za těchto podmínek se Sozialgericht Duisburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je § 7 odst. 1 druhá věta [SGB II] v souladu s [unijním právem]?

2) V případě záporné odpovědi, musí Spolková republika Německo změnit právní stav nebo vyplývá z toho přímo jiný právní stav, a případně jaký?

3) Zůstává § 7 odst. 1 druhá věta [SGB II] platná do (případně) nezbytné změny právního stavu orgány Spolkové republiky Německo?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

15 Podle čl. 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, je-li určitá žádost nebo určitý návrh zjevně nepřípustný, může Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta kdykoli rozhodnout usnesením s odůvodněním, aniž by pokračoval v řízení.

16 Z ustálené judikatury vyplývá, že Soudnímu dvoru nepřísluší vyjadřovat se v rámci řízení zahajovaného podle článku 267 SFEU ke slučitelnosti vnitrostátních právních norem s unijním právem. Soudní dvůr však má pravomoc poskytnout předkládajícímu soudu veškeré poznatky k výkladu unijního práva, které mu umožní, aby tuto slučitelnost pro účely rozsudku ve věci, která mu byla předložena, sám posoudil (viz zejména rozsudky Fendt Italiana, C-145/06 a C-146/06, EU:C:2007:411, bod 30, a KGH Belgium, C-351/11, EU:C:2012:699, bod 17, jakož i usnesení Mlamali, C-257/13, EU:C:2013:763, bod 17).

17 Je však třeba připomenout, že v rámci spolupráce zavedené článkem 267 SFEU vyžaduje potřeba dospět k výkladu unijního práva, který by byl pro vnitrostátní soud užitečný, aby uvedený soud vymezil skutkový a právní rámec, ze kterého vychází otázky, které pokládá, nebo alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na nichž jsou tyto otázky založeny (viz zejména rozsudky Centro Europa 7, C-380/05, EU:C:2008:59, bod 57, a Mora IPR, C-79/12, EU:C:2013:98, bod 35, jakož i usnesení Augustus, C-627/11, EU:C:2012:754, bod 8, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 18).

18 Soudní dvůr je totiž oprávněn vyslovit se k výkladu unijního předpisu pouze na základě skutečností, jež mu uvede vnitrostátní soud (viz rozsudek Eckelkamp a další, C-11/07, EU:C:2008:489, bod 52, jakož i usnesení SKP, C-433/11, EU:C:2012:702, bod 24, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 19).

19 Soudní dvůr též zdůraznil, že je důležité, aby vnitrostátní soud uvedl konkrétní důvody, proč má pochybnosti o výkladu unijního práva a proč považuje za nezbytné položit Soudnímu dvoru předběžné otázky (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ABNA a další, C-453/03, C-11/04, C-12/04 a C-194/04, EU:C:2005:741, bod 46, a Mora IPR, EU:C:2013:98, bod 36, jakož i usnesení Mlamali, EU:C:2013:763, bod 20).

20 Vzhledem k tomu, že základem řízení u Soudního dvora je předkládací rozhodnutí, je nezbytné, aby vnitrostátní soud vyložil v samotném předkládacím rozhodnutí skutkový a právní rámec sporu v původním řízení a podal alespoň minimální vysvětlení k důvodům volby ustanovení unijního práva, o jejichž výklad žádá, a k souvislosti, kterou spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými na spor (v tomto smyslu viz zejména rozsudky Asemfo, C-295/05, EU:C:2007:227, bod 33, a Mora IPR, EU:C:2013:98, bod 37, jakož i usnesení Laguillaumie, C-116/00, EU:C:2000:350, body 23 a 24, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 21).

21 Tyto požadavky na obsah žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce jsou výslovně uvedeny v článku 94 jednacího řádu Soudního dvora, který má předkládající soud v rámci spolupráce zavedené článkem 267 SFEU znát a který je povinen náležitě dodržovat.

22 Je třeba rovněž připomenout, že článek 267 SFEU nepředstavuje procesní prostředek, který mají k dispozici účastníci řízení ve sporu probíhajícím před vnitrostátním soudem, a nestačí tedy, že účastník tvrdí, že spor nastoluje otázku výkladu unijního práva, aby dotyčný soud musel mít za to, že vyvstala otázka ve smyslu článku 267 SFEU. Z toho plyne, že existence zpochybnění výkladu unijního aktu před vnitrostátním soudem sama o sobě nedostačuje k tomu, aby předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru bylo odůvodněné (viz rozsudky IATA a ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, bod 28, jakož i Ascafor a Asidac, C-484/10, EU:C:2012:113, bod 33; usnesení Adiamix, C-368/12, EU:C:2013:257, bod 17, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 23).

23 V tomto ohledu je třeba rovněž zdůraznit, že informace obsažené v předkládacích rozhodnutích nemají pouze umožnit Soudnímu dvoru, aby podal užitečné odpovědi, ale mají rovněž poskytnout vládám členských států, jakož i ostatním zúčastněným možnost předložit vyjádření v souladu s článkem 23 statutu Soudního dvora Evropské unie. Je na Soudním dvoru, aby zajistil, že tato možnost bude zachována, s ohledem na to, že na základě tohoto ustanovení jsou zúčastněným oznamována pouze předkládací rozhodnutí (viz zejména rozsudek Holdijk a další, 141/81 až 143/81, EU:C:1982:122, bod 6; usnesení Laguillaumie, EU:C:2000:350, bod 14; Augustus, EU:C:2012:754, bod 10, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 24).

24 V projednávané věci je nutné konstatovat, že předkládací rozhodnutí neodpovídá požadavkům připomenutým v bodech 16 až 22 tohoto usnesení.

25 Pokud jde o první položenou otázku, je třeba především konstatovat, že předkládací rozhodnutí neobsahuje žádnou skutečnost týkající se skutkového rámce sporu v původním řízení. Teprve v písemnosti doručené Soudnímu dvoru dne 7. února 2014, nadepsané „Popis skutkových okolností k usnesení ze dne 17. prosince 2013“, poskytl předkládající soud některé informace, které nicméně stále nedostačují k tomu, aby umožnily posoudit zejména postavení A.-M. Talasca jako pracovnice.

26 Dále je třeba uvést, že chybí rovněž jakékoliv údaje o vnitrostátním právním rámci, s výjimkou prosté zmínky o některých ustanoveních, jejichž znění ovšem není uvedeno. Co se týče § 7 odst. 1 druhé věty SGB II, která stanoví několik důvodů odmítnutí dávky v případě nezaměstnaných cizinců, omezuje se předkládající soud na to, že hovoří o těchto důvodech odmítnutí jako celku a neupřesňuje, který je použitelný na jím projednávaný spor.

27 Konečně, předkládající soud sice žádá o výklad ustanovení unijního práva, avšak s výjimkou odkazu v procesní písemnosti doručené Soudnímu dvoru dne 7. února 2013 na vyjádření uvedené v žalobě, kterou podala A.-M. Talasca ve věci v původním řízení, kde se hovoří o „zákazu diskriminace stanoveném ustanoveními evropského práva“, tuto žádost nijak dále neupřesňuje.

28 Předkládající soud kromě toho Soudní dvůr žádá, aby se vyjádřil ke slučitelnosti § 7 odst. 1 druhé věty SGB II s právem „evropského společenství“, aniž však uvádí důvody, proč má za to, že výklad unijního práva je podle něj nutný nebo užitečný pro účely řešení sporu v původním řízení, a zejména aniž vysvětluje, jaká je souvislost mezi unijním právem a vnitrostátními právními předpisy použitelnými na tento spor. Omezuje se naopak na odkaz na tvrzení uvedené v žalobě v původním řízení, podle něhož „vyloučení nároku na dávky podle § 7 odst. 1 druhé věty SGB II porušuje zákaz diskriminace stanovený ustanoveními evropského práva“. Předkládající soud přitom sám zdůrazňuje, že spor v původním řízení představuje pilotní věc, jelikož projednává řadu podobných věcí.

29 Tento soud tak především neposkytuje žádné údaje o povaze sociálních dávek požadovaných žalobkyněmi v původním řízení, které by umožňovaly určit, zda tyto dávky spadají do působnosti ustanovení unijního práva zakazujících diskriminaci. V tomto kontextu neposkytuje předkládající soud údaje, které by dostačovaly k určení konkrétní situace, v níž se nachází A.-M. Talasca a její dcera, aby umožnil Soudnímu dvoru provést srovnání s jinými osobami, které mají na uvedené sociální dávky nárok.

30 Za těchto podmínek předkládající soud Soudnímu dvoru neumožnil ujistit se o tom, že skutkový předpoklad, na kterém jsou předložené otázky založeny, skutečně spadá do působnosti unijního práva, jehož výklad je požadován, ani obecně odpovědět užitečně a spolehlivě na položené otázky (viz usnesení Augustus, EU:C:2012:754,bod 14, a Mlamali, EU:C:2013:763, bod 32).

31 Je tedy třeba konstatovat, že první předběžná otázka je zjevně nepřípustná.

32 Vzhledem ke zjevné nepřípustnosti první otázky jsou druhá a třetí otázka bezpředmětné.

33 S ohledem na vše předcházející je třeba na základě čl. 53 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora konstatovat, že projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je zjevně nepřípustná.

K nákladům řízení

34 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rozhodnutím Sozialgericht Duisburg (Německo) ze dne 17. prosince 2013 je zjevně nepřípustná.

Podpisy.